



PISMA BRALCEV

„Zgini k podganam“

SE EN ODMEV NA ČLANEK: »STREHA JE ZJUTRAJ IZGINILA.«

Tokrat nam je poslal svoje pismo Merslavič Franc, čigar stanovanje je pogorelo in na katerega prošnjo smo prišli in si ogledali pogorišče. »Ze prvi dan, ko je Opara postal lastnik hiše, katere zgornji del je pogorel in v katerem sem stanoval, nas je začel priganjati, naj se izselimo. Če bi ostalo le pri tem, bi že lahko prenašali, toda njegovo preklinjanje in zmerjanje je bilo ves čas na dnevnem redu, iskal pa je tudi različne načine, da bi nam že tako slabe življenjske pogoje še bolj poslabšal. Nič nenavadnega ni bilo, če je parkiral avto tako, da so vsi izpušni plini prihajali prav v moje stanovanje. Jaz pa nisem smel parkirati niti na dvorišču. Marsikdaj sem hotel kakšno stvar popraviti, toda ni dovolil, da bi zabil en sam žebelj.

Ceprav želim, da bi z vsem tem že enkrat končali, vendar ne morem molčati, ko prebiram, kar je napisal Opara v Tribuni št. 113. Ceprav navaja, da bi se po odloku sodišča morali izseliti, ta odlok ne obstaja, ker nam je Opara dolžan priskrbeti primerno stanovanje. Navaja tudi, da nas je obvestil, predno je začel podirati. To je res, res pa je tudi to, da smo to obvestilo dobili šele dan po tem, ko je on že pol strehe podrl.

Sicer pa je dovolj zgovorno že dejstvo, da je ljudi, ki jih je že požar prizadel, prizadel še on s tem, da jim je še tisti cel košček strehe snel, stvari pa zmetal na dvorišče v blato...

Ceprav ni lepo pisati o teh stvareh bom navedel še eno »zanimivost«. Opari je bilo kar v navadi, da je otrokom, ki so se igrali na dvorišču, povedal: »Zgini gor k podganam!« Dolgo bi lahko še pisal o tem, vendar raje končam.

Nisem povedal vsega, niti polovico ne, vendar upam, da bo dovolj, da bo jasno, kakšna je prava resnica.«

Franc Merslavič

ZA BOLJŠE OBVEŠČANJE

Pri krajevni organizaciji SZDL Medvode je bila na osnovi naloga, ki izhajajo iz uresničevanja delegatskih odnosov in skupščinskega sistema formiranja komisija za informiranje. Po sprejetem programu bo komisija skušala zagotoviti temeljito informiranje, oziroma obveščanje delovnih ljudi na področju krajevne skupnosti in širše javnosti. V začetku bo izdajala informacijski bilten, ki naj bi sčasoma prerasel v glasilo krajevne skupnosti, oziroma krajevnega odbora SZDL Medvode.

NAŠ PORTRET

„To je naše priznanje...“

Vsakoletno podeljevanje nagrad Borisa Kraigherja, na dan obletnice njegove smrti, ni postalo le lepa tradicija, ampak se priznanja (pet jih je) izročajo najzaslužnejšim graditeljem naše samoupravne socialistične ureditve za izredne, zares izjemne uspehe kot ustvarjalcem, organizatorjem delovnih organizacij ali usmerjevalcem našega družbeno gospodarskega razvoja.

Utemeljitev ni bilo težko narediti

• Letošnji nagrajenec sklada Borisa Kraigherja, generalni direktor proizvodnega in trgovskega podjetja Tekstil, JOŽE VONTA, je dobil priznanje za uresničevanje svojega življenjskega načela — postal je spodbudni zgled socialističnega gospodarstvenika, organizatorja in borca za uveljavljanje samoupravljanja po novi ustavi. Sadovi njegovega dela, izrednih organizatorskih sposobnosti in neutrudne družbenopolitične ter gospodarske dejavnosti pač niso mogli ostati skriti, tako da utemeljitev nagrade sklada Borisa Kraigherja ni bila težka.

• Jože Vonta izhaja iz delavskega okolja. Solalo ga je predvsem življenje, s 16 leti se je vključil v NOB in bil nazadnje v XIV. diviziji komisar čete v jurišnem bataljonu. Po demobilizaciji leta 1947 je opravljal razne dolžnosti, leta 1950 pa je postal direktor bombazne tkalnice v Vižmarjih. Tedaj se je začela njegova uspešna dejavnost v tekstilni stroki. Tovarno v Vižmarjah je vodil do leta 1970, ko je postal generalni direktor proizvodnega in trgovskega podjetja Tekstil v Ljubljani.

»Vzgjajal sem se v kolektivu!«

• »Seveda sem zadovoljen s priznanjem, ki me obenem obvezuje k še večjemu osebnemu prizadevanju. Poudarjam pa, da je to priznanje naše, saj sta bila tako pot kot uspeh skupna. Vse to sem uspel doseči skupaj s sodelovanjem s političnimi organizacijami, s strokovnim vodstvom in z delavci samimi. Vzgjajal sem se v kolektivu, rastel in razvijal sem se skupno s temi ljudmi, preživljal z njimi dobro in slabo ter užival med njimi najtežje zaupanje. To pa je bil navdih in spodbuda pri delu, pri izpolnjevanju teoretičnih in praktičnih nalog.«

• »Zavedal sem se, da je bilo potrebno pomagati podjetjem, ki iz objektivnih ali subjektivnih vzrokov niso mogla zlesti iz težav. Prizadevali smo si, da bi se delavci usposobili ne le za dosego višje življenjske ravni, marveč tudi za svojo vlogo samoupravljalcev. Prav zaradi tega se mi zdi, da imajo bogata podjetja premalo poslušna za to in bi morali najti nekakšen način, koncept za sodelovanje, tako da bi pomagali tem ljudem, ki se v slabo razvitih podjetjih otepajo z revščino in z vsemi težavami, brez primere bolj kakor pa bogata podjetja. No, dosegli smo zares povsod popoln uspeh. Mučili smo se skupno vsi, da bi dosegli kar največ. Moramo se zavedati, da je prav tako v korist bogatejšim, če pomagamo šibkejšim na noge; tako bodo postali večji porabniki dobrin, kar bo koristilo vsem. Pri nas je navada, da mnogo govorimo o pomoči deželam v razvoju, da naj bi se kar najhitreje razvile. Toda, zavedati se moramo tudi, da so pomoči potrebne naše slabo razvite skupnosti in bi morali stremeti, da bi revni postali bogatejši!«

Rešitelj

• Jože Vonta je bil »rešitelj« številnih šišenskih podjetij: Galant, Rašica, Avtomontaža, Unitas, TT Medvode.



Jože Vonta

• »Kako, da so vam sanacije povsod uspele?«

• »Predvsem s samodisciplino pri spoštovanju zadanih nalog, pri delovnih dogovorih, ljudje so me sprejeli medse, dobil sem njihovo podporo, odkrito smo sodelovali in uspeh ni izostal. V teh letih sem se učil, izpopolnjeval, bil vedno na razpolago kolektivu, skupaj z delavci šel v akcije. Spoznal sem, da se tudi v najslabšem delovnem kolektivu precej naučiš. Seveda, imeti moraš cilj in ugrizniti v probleme, čeprav navidez izgledajo nerešljivi!«

• Jože Vonta zasebnega življenja praktično ne pozna. Rad ima psička Princa in najde večasih kakšno prosto urico, da gre z njim na sprehod. Zanima se za šport in pravi, da bo po upokojitvi »presedlal« med športne funkcionarje, saj trdi, da ga veseli delo z mladino.

In načrti?

• »In kakšni so letošnji načrti delovne organizacije, katero vodite?«

• »Zadali smo si nalogo: obleči občana od nog do glave, ki jo že uresničujemo. V združenem podjetju imamo vse dejavnosti: predilstvo, tkalstvo, trikotažo, konfekcijo in grobistično in detajlistično prodajo. Na vrsti je delitev dela med TOZD. Tako naj bi surovinska baza bila v Medvodah, tkalstvo, oplemenitvenje in barvarna v Vižmarjah, trikotaža, nogavičarstvo v Tonosi — Savlje, volnena trikotaža v Pletilji Litija, moderna konfekcija v Modri Gornja Radgona, z usnjenimi izdelki pa bo oblačilno stroko dopolnjeval Galant. Razširili bomo tudi mrežo prodajal, saj bodo le tako naši izdelki najhitreje in najceneje našli pot do potrošnika.«

Franci Rozman

